

CLÀSSICS UNIVERSALS

The cover features a dark silhouette of Romeo and Juliet in profile, facing each other as if about to kiss. They are positioned behind a dark ledge or balcony. The background is a solid, warm orange color. In the top left corner, there is a small silhouette of a tree branch with leaves.

# ROMEU I JULIETA

WILLIAM SHAKESPEARE

TRADUCCIÓ DE  
MIQUEL DESCLOT

bam  
bú

Editorial Bambú  
és un segell d'Editorial Casals, S.A.

Títol original: *Romeo and Juliet*

© 2012, de la traducció, Miquel Desclot  
© 2012, del quadern documental, Miquel Desclot  
© 2012, de les il·lustracions de l'interior, Toni Deu  
© 2012, de la il·lustració de la coberta, Fernando Vicente  
© 2012, d'aquesta edició, Editorial Casals, S.A.  
Casp, 79 – 08013 Barcelona  
Tel.: 902 107 007  
[www.editorialbambu.com](http://www.editorialbambu.com)  
[www.bambulector.com](http://www.bambulector.com)

Coordinació de la col·lecció: Jordi Martín Lloret  
Disseny de la col·lecció: Liliانا Palau / Enric Jardí  
Imatges del quadern documental: © Album/akg-images,  
© Corbis/Cordon Press.

Primera edició: febrer de 2012  
ISBN: 978-84-8343-179-5  
Dipòsit legal: B-137-2012  
*Printed in Spain*  
Imprès a Índice S.L.  
Fluvià, 81-87 – 08019 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució,  
comunicació pública o transformació d'aquesta  
obra només pot ser realitzada amb l'autorització  
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per  
la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español  
de Derechos Reprográficos, [www.cedro.org](http://www.cedro.org))  
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments  
d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 91 702 19 70 /  
/ 93 272 04 45).

CIUTADANS: Garrots, llances i alabardes, piqueu fort! Bateu-los! Fora els Capulets, fora els Montaguts!

*Entren el vell CAPULET, amb batí d'estar per casa, i la SENYORA CAPULET.*

CAPULET: Què és aquest soroll? Doneu-me l'espasa llarga, vinga!

SENYORA CAPULET: Una crossa, una crossa et cal! Per què demanes una espasa?

CAPULET: L'espasa, he dit! El vell Montagut és aquí i enarborà el ferro contra mi.

*Entren MONTAGUT i la SENYORA MONTAGUT.*

MONTAGUT: Tu, vil Capulet!... No m'aturis, deixa'm anar.

SENYORA MONTAGUT: No faràs ni un pas per empaitar un enemic.

*Entra el PRÍncep ESCALUS, amb el seu seguici.*

PRÍncep: Súbdits rebels, enemics de la pau, profanadors del ferro amb sang veïna... És que no em sent ningú? Vosaltres, homes, bèsties que apagueu la foguera de la vostra ràbia perversa amb les fonts vermelles de les vostres venes, llenceu a terra, sota pena de tortura, aquestes armes destrempades que teniu a les mans sangonoses, i escolteu la sentència del vostre príncep dolgut. Tres conflictes civils, nascuts d'alguna lleugera

paraula vostra, vells Capulet i Montagut, ja han pertorbat tres vegades la pau dels nostres carrers i han obligat els patricis venerables a despullar-se dels ornaments solemnes i amb mans velles brandar velles llances rovellades per la pau, per apaivagar el vostre odi rovellat: si mai torneu a inquietar els nostres carrers, pagareu amb la vida el rebombori. Per aquest cop, tots els altres us en podeu anar; vós, Capulet, vindreu amb mi, i aquesta tarda, Montagut, veniu a conèixer les nostres decisions sobre aquests fets al Casal Franc, el lloc on solem emetre sentència. I ara, un cop més, sota pena de mort, que se'n vagi tothom!

*Surten tots excepte MONTAGUT, la SENYORA MONTAGUT i BENVOLIO.*

MONTAGUT: Qui ha tornat a encendre aquesta antiga malvolença? Digues, nebot, eres aquí quan ha començat?

BENVOLIO: Els servents del vostre adversari, i els vostres, ja eren aquí combatent quan he arribat. Jo he desembeinat per separar-los, i a l'instant ha aparegut l'esperitat Tibald amb l'espasa a punt, i, mentre m'escopia desafiaments, la feia giravoltar damunt el cap, tallant els vents, que, lliures de ferida, li xiulaven amb menyspreu. Mentre intercanviàvem cops i trompades, s'hi ha anat afegint gent i més gent dels dos partits fins que ha vingut el príncep i ens ha separat.

SENYORA MONTAGUT: Ah, on és Romeu? No l'has vist, avui? Estic contenta que no fos a l'altercat.



**BENVOLIO:** Senyora, una hora abans que el sol diví s'aboqués al finestral daurat de llevant, les cabòries m'han empès a sortir a voltar, i allà, a l'ombra d'uns aurons que creixen a la banda de ponent de la ciutat, he vist el vostre fill rodant tan a deshora al matí: jo he fet per manera d'acostar-m'hi, però ell, en adonar-se'n, s'ha afanyat a amagar-se més endins del bosc. Llavors, mesurant-li la dèria amb la meva pròpia, que buscava amb afany on no ser trobat, ja prou capficat amb mi mateix, he seguit el meu humor en lloc del seu, ben content d'esquivar qui ben content em defugia.

**MONTAGUT:** Més d'un matí se l'ha vist allà mateix, augmentant amb el seu plor la rosada nova del matí, i amb sospirs fondos afegint més núvols als núvols; però tan aviat com el sol vivificant comença a descórrer a l'orient llunyà el cortinatge fosc del llit de l'Aurora, el meu feixuc noi torna a casa, fugint de la claror, i es tanca a la cambra amb pany i clau, ajusta els porticons, fa fora la llum i es fabrica una nit artificial. Negre i funest serà aquest humor, si un bon consell la causa no n'aparta.

**BENVOLIO:** Noble oncle meu, en sabeu la causa?

**MONTAGUT:** Ni la sé ni l'hi puc fer dir.

**BENVOLIO:** Ja l'heu importunat per tots els mitjans?

**MONTAGUT:** Ho he fet jo i també molts altres amics: però ell, conseller dels seus propis afectes —no puc dir fins a quin punt lleial— es tanca i se'ls guarda per a ell mateix, tan inaccessible a l'escandall i a la recerca com la poncella que un envejós corcó rosega abans no pugui desplegar els pètals i fer ofrena de la seva bellesa al sol. Si tan sols

sabéssim d'on ve el seu mal, prou faríem tot el que calgués per trobar-hi cura.

*Entra ROMEU.*

BENVOLIO: Mireu, ara ve: feu-vos enllà, si us plau; o molt m'enganya o em dirà què l'affligeix.

MONTAGUT: Tant de bo en puguis treure l'entrellat. [A la SENYORA MONTAGUT.] Marxem, doncs.

*Surten MONTAGUT i la SENYORA MONTAGUT.*

BENVOLIO: Bon dia, cosí.

ROMEU: Encara és jove, el dia?

BENVOLIO: Acaben de tocar les nou.

ROMEU: Ai, que en són de llargues, les hores tristes! És el meu pare aquell que s'allunya tan de pressa?

BENVOLIO: És ell. Quina pena allarga les hores de Romeu?

ROMEU: No tenir allò que les fa curtes.

BENVOLIO: És amor?

ROMEU: No, des-...

BENVOLIO: Desamor?

ROMEU: És desfavor de la que em té enamorat.

BENVOLIO: Ai, que l'amor, tan dolç en aparença, hagi de ser en realitat tan aspre i tirànic!

ROMEU: Ai, ja és cas que l'amor, amb els ulls embenats, trobi, sense vista, el pas que més li plau! On dinarem? Déu meu! Hi ha hagut brega, aquí? No m'ho diguis pas, que ja ho he sentit tot. L'odi és motiu de brega, però més encara l'amor.

Ai, sí! Oh amor busca-raons! Oh odi amorós! Oh cosa del no-res creada! Oh feixuga lleugeresa, vanitat seriosa! Caos deforme de boniques formes! Ploma de plom, fum clar, foc fred, salut malalta! Son en vigília, que no és el que és!  
Aquest amor sento jo, que no sento amor en això. No rius?

BENVOLIO: No, cosí, més aviat ploro.

ROMEU: De què, bon cor?

BENVOLIO: D'això que t'oprimeix el cor.

ROMEU: Vet aquí el desconfort de l'amor. Les meves penes ja em pesen prou damunt el pit, i tu me'n fas créixer el pes amb el de les teves: l'amor que m'has mostrat afegeix nou dolor al que ja em té ben afligit. L'amor és fum sorgit dels sospirs; atiat, és un foc als ulls enamorats; sufocat, és un mar nodrit de llàgrimes enamorades. Què més és? Una follia molt prudent, un fel que ennuega i una dolçor que preserva. Adéu, cosí.

BENVOLIO: Espera't, jo també vinc. Si em deixes així em fas un tort.

ROMEU: Bah, ja m'he perdut: no sóc aquí; aquest no és Romeu, que ell és en alguna altra banda.

BENVOLIO: Seriosament, digues: qui és que estimes?

ROMEU: Em vols sentir gemegar?

BENVOLIO: No, però digue'm qui és, seriosament.

ROMEU: Tu demana seriosament a un malalt el testament: ah, quin mot tan desafortunat per a un malalt! Seriosament, cosí, estimo una dona.

BENVOLIO: Cap aquí apuntava, quan et creia enamorat.

ROMEU: Ets home de punteria! I bella que és, la que estimo.

BENVOLIO: Un bell fitó, bon cosí, és més fàcil d'encertar.



ROMEU: En això erres el tret: no la podrà encertar la fletxa de Cupido; ella té l'enginy de Diana, i armada amb una castedat ben segura viu immune als trets de l'infantil arc de l'amor. Defuig el setge de paraules galants i resisteix l'assalt d'uns ulls, i no obre la falda a l'or que sedueix els sants: oh, és rica en bellesa, només pobra perquè quan mori moriran amb la bellesa els seus béns.

BENVOLIO: Així, ha jurat viure sempre casta?

ROMEU: Sí, i això és un estalvi que malbarata, car la bellesa tractada amb tal severitat usurpa la bellesa a la posteritat. És massa bella, massa prudent, prudentment massa bella, per merèixer la felicitat al preu de la meva desesperació. El seu vot d'amor em fa viure mort i reviure per contar-ho ara.

BENVOLIO: Si em vols creure, oblida de pensar en ella.

ROMEU: Oh, ensenya'm com podria oblidar de pensar-hi.

BENVOLIO: Concedint llibertat als teus ulls: considera altres belleses.

ROMEU: És la manera de recordar encara més la seva, tan exquisida: les màscares alegres que besen els ulls de les més belles, tan negres com són, ens recorden que amaguen la blancor. Aquell que s'ha quedat cec no pot oblidar mai el tresor preciós de la vista que ha perdut. Ensenya'm una dona extremament bonica: de què em servirà tanta bellesa sinó per llegir-hi la que vencia aquella tan bonica? Adéu: no em pots ensenyar a oblidar.

BENVOLIO: Ho intentaré, o hi deixaré la pell.

*Surten.*

## ESCENA II

*Un carrer.*

*Entren CAPULET, PARIS i un CRIAT.*

CAPULET: Però Montagut hi està tan obligat com jo, sota idèntica pena; i no ha de ser difícil, em penso, per a uns vells com nosaltres, viure en pau.

PARIS: I, honorables com sou tots dos, és una pena que hàgiu viscut tant de temps enfrontats. Però ara, senyor, què responeu al que us demano?

CAPULET: Senzillament, us repeteixo el que us deia abans: la meva filla encara no sap res del món, no ha passat la ratlla dels catorze anys. Deixem encara marcir-se dos estius, i ja estarà madura per ser núvia.

PARIS: N'hi ha de més joves que ella que ja són mares felices.

CAPULET: I més d'hora són marcides les que ho han estat tan aviat. La terra, que m'ha pres tota esperança tret d'ella, me la deixa senyora de la meva terra. Però festegeu-la, bon Paris, guanyeu-li el cor: la meva voluntat no és sinó una part de tot l'afer. Un cop s'hi haurà avingut, la seva elecció tindrà el meu vistiplau i el meu goig. Avui faig una festa, arrelada de temps, on he convidat una colla de gent que estimo, i vós sereu molt benvingut a ser un més de la companyia. Al meu pobre casal hi veureu més d'un estel terrenal que torna fosca la llum del cel. I un goig com el que senten els joves quan l'abril trepitja els

talons al coixejant hivern, l'heu de sentir amb delit entre fresques poncelles femenines aquesta nit a casa meva; veniu, mireu-les i escolteu-les totes, i admireu la que més ho mereixi: entre tantes altres, la meva és una més en el nombre, però potser no és ningú en la valoració. Au, veniu amb mi. [*Al CRIAT, donant-li un paper.*] Tu, galifardeu, vés per tot Verona: troba cada una de les persones aquí escrites i digue'ls que jo i el meu casal els esperem per al seu plaer.

*Surten CAPULET i PARIS.*

CRIAT: Trobar les persones aquí escrites! Està escrit que el sabater s'emboliqui amb la cana i el sastre amb la forma, el pescador amb el pinzell i el pintor amb la xarxa; però a mi m'envien a trobar aquestes persones que hi ha escrites aquí, i ni tan sols sé trobar els noms que m'hi ha escrit l'escrivà. El que haig de trobar és un entès de lletra. A bona hora!

*Entren BENVOLIO i ROMEU.*

BENVOLIO: Au, home, un foc apaga la cremor d'un altre foc, i un dolor l'amoroseix l'angoixa d'un altre; si et roda el cap, desroda'l girant al revés; un patiment desesperat el cura l'afflicció d'un altre. Fes entrar una altra infecció als ulls i el mal verí de l'antiga morirà.

ROMEU: El teu pegat és excel·lent per a això.

BENVOLIO: Excel·lent per a què?

ROMEU: Per als peus plans.

BENVOLIO: I ara, Romeu! Que t'has tornat boig?

ROMEU: Boig, no, però més fermat que un boig: tancat a la presó, privat de menjar, assotat i turmentat... Déu te guard, xicot.

CRIAT: Déu vos guard. Bon senyor, que sabeu llegir?

ROMEU: Sí, la meva pròpia fortuna en la desgràcia.

CRIAT: Això no ho devíeu aprendre pas als llibres. Però, si us plau, sabríeu llegir qualsevol cosa que us caigués a les mans?

ROMEU: Sí, si en conegués les lletres i la llengua.

CRIAT: D'això se'n diu franquesa: Déu us conservi el bon humor!

ROMEU: Espera't, home, sí que sé llegir. [*Llegeix el paper.*]  
«El *signor* Martino, i muller i filles; el comte Anselm i les seves belles germanes; la senyora viuda de Vitruvio; el *signor* Placentio i les seves encantadores nebodes; Mercutio i el seu germà Valentino; el meu oncle Capulet, i muller i filles; la meva bonica neboda Rosalina, i Livia; el *signor* Valentio i el seu cosí Tibald; Lucio i l'alegre Helena.» Una bella assemblea: i on han d'anar?

CRIAT: A dalt.

ROMEU: On?

CRIAT: A sopar; a casa nostra.

ROMEU: A casa de qui?

CRIAT: Del meu amo.

ROMEU: És clar, t'ho hauria hagut de demanar de bon començament.

CRIAT: Doncs ara us ho diré sense que m'ho demaneu: el meu amo és el ric Capulet; i si no sou de la casa dels

Montagut us prego que vingueu a fer-hi un glop de vi.  
Salut tingueu!

*Surt.*

BENVOLIO: En aquest mateix sopar dels Capulet hi haurà la bella Rosalina, que tant estimes, amb les belleses més admirades de Verona: vés-hi, i amb ulls imparcials compara-la amb algunes que jo et presentaré, i et faré veure que el teu cigne és una gralla.

ROMEU: Si mai la religió devota dels meus ulls sosté tal falsedat, que les llàgrimes es tornin foc; i aquests que, tan sovint ofegats, no moren mai, com heretges transparents s'abrasin per mentiders! Una de més bonica que el meu amor! El sol que tot ho penetra no n'ha vist cap d'igual d'ençà que el món és món.

BENVOLIO: Tu la veus bella perquè l'has vista tota sola, competint als teus ulls només amb ella mateixa. Però sospesa amb aquestes balances de cristall<sup>6</sup> la teva amor i alguna altra que a la festa et mostraré, resplendent, i la que ara creus inigualable amb prou feines et semblarà igual.

ROMEU: Hi aniré, no pas per veure tal meravella, sinó per gaudir l'esplendor de la meva pròpia.

*Surten.*

6 Es refereix als ulls.

CLÀSSICS UNIVERSALS

# WILLIAM SHAKESPEARE

## ROMEU I JULIETA

Quan l'amor s'enfila per les branques del destí no té aturador. Ell es diu Romeu, i és un Montagut; ella, Julieta, una Capulet. Fills de dues nobles famílies rivals de la ciutat italiana de Verona, Julieta i Romeu no ho tenen fàcil, però saben que estan fets l'un per a l'altra. Aquesta veritat inexorable, amb el beneplàcit de la història, els ha convertit en els amants més cèlebres de la literatura universal.

**William Shakespeare** (1564-1616), també anomenat *El Bard*, és el poeta i dramaturg més important i influent de les lletres angleses i de tota la literatura universal. Les seves obres de teatre, entre les quals destaquem *Hamlet*, *El rei Lear*, *Macbeth* i *Romeu i Julieta*, es continuen revisant i representant amb èxit als escenaris d'arreu del món.

Il·lustracions de Toni Deu  
Quadern documental de Miquel DescLOT

